ישראל שניצחה את איראן לא מצליחה להכריע את חמאס. הסיבה היא אוסלו

written by דוד מ' וינברג | 27.06.2025

התקיפה המבריקה והמוצלחת ללא ספק על איראן החזירה את כוח ההרתעה של ישראל ושיפרה במידה ניכרת את מצבה האסטרטגי. העובדה שארצות הברית שיתפה פעולה באופן הדוק עם ישראל כדי לפגוע בשלושת אתרי הגרעין העיקריים של איראן מחזקת עוד יותר את מוניטין העוצמה של ישראל ומעשירה את הארכיטקטורה האסטרטגית האזורית לטובת ישראל.

כשאיראן מובסת בצורה כה מוחלטת אף על פי שהיא טוענת אחרת שותפויות אזוריות רחבות יותר, על דגם הסכמי אברהם, יכולות כעת להתפתח. זה אומר מידה מסוימת של פיוס ישראלי-סעודי פומבי ואולי אפילו גם הסכמים עם סוריה ולבנון.

כפי שכתב יוליוס קיסר במכתב לסנאט הרומי לאחר ניצחון מהיר וחד בקרב: *"ויני, וידי, ויצ'י"*. כלומר, באתי, ראיתי, ניצחתי (או כבשתי). ההצהרה הצבאית המפורסמת הזו בוודאי יכולה להיות מיושמת על מלחמת "עם כלביא". ישראל הטיסה יותר מ-300 גיחות אוויריות מעל איראן ללא הפרעה, היה לה חוזי מושלם לכל אתר גרעין ולמאגרי טילים איראניים, והיא השמידה אותם במהירות. *באתי, ראיתי, ניצחתי.*

אכן ראוי לחלוטין לחגוג את הניצחונות הכמעט-ניסיים של המבצע, ליהנות מההפוגה האסטרטגית שנרכשה בזכות כוחם של צה"ל וסוכנויות הביון שלנו. העובדה שהמלחמות נגד האסלאם הרדיקלי ומשטר הרשע בטהרן לא הסתיימו, ושמאבקים נגד גורמים רדיקליים ומאיימים אחרים באזור, כמו טורקיה, עלולים לעמוד בפנינו, לא צריכה לגרוע מרגע הניצחון הזה.

השאלה הקשה היא איך יכול להיות שההנהגה הצבאית והמדינית הישראלית, שתכננה בעורמה רבה כל כך את המתקפה הזו ופגעה בצורה כל כך יעילה באיראן, ובעבר גם פגעה בפרוקסי המפחיד של איראן, חיזבאללה בלבנון, יכלה לקרוס בצורה כל כך איומה מול צבא חמאס הקטן והחלש הרבה יותר בעזה?

מדוע צה"ל והשב"כ לא היו מודעים ליותר מ-700 קילומטרים של מנהרות התקפיות ובונקרים שחפר חמאס? מדוע לא היה להם מודיעין בזמן אמת על תוכנית הפלישה של חמאס ב-7 באוקטובר 2023? מדוע כמעט לא היו לצה"ל כוחות הגנה מוכנים לאורך הגבול עם עזה? מדוע לא היו לו תוכניות קרב או חיילים שאומנו באמת לכיבוש מחדש של עזה ולהשמדת חמאס? מדוע לוקח כל כך הרבה זמן 21 חודשים, וזה עדיין נמשך! לנטרל את חמאס?

לצערנו, התשובה העצובה לכל השאלות הקשות הללו נעוצה במילה אחת: אוסלו. "תהליך השלום" של אוסלו, פרי יצירתם של שמעון פרס ויוסי ביילין לצד יאסר ערפאת, סימא את עיני

ישראל מפני האיום של הפלסטיניות הרצחנית.

הנרטיב השולט של אוסלו היה שהפלסטינים נמצאים בדרך לשותפות עם ישראל, שעם עשרות מיליארדי דולרים של תמיכה ישראלית וגלובלית הם יבנו חברה של שגשוג ושלום ושעם הנשק שישראל נתנה להם תכפה ה"רשות" הפלסטינית סטנדרטים של דמוקרטיה ויציבות.

לכן, לא היה עוד צורך לישראל להתכונן למלחמה כוללת עם הפלסטינים. אולי יהיה צורך במבצעי צה"ל מדי פעם, כדי לעצור שרידי טרור פלסטיני, או בתשלום שוחד כספי לפת"ח וליריבו חמאס (למשל בכספים אירופיים או קטריים), אבל אף קבוצה פלסטינית לא תוכל ולא תעז לבצע התקפה ברמה קיומית על ישראל.

התפיסה הייתה שאין צורך לפחד מזה, אין צורך להתבונן בזה ואין צורך להתכונן לזה. ודאי שאין צורך לשקול פירוק קבוע של המיני-מדינות הפלסטיניות הפוגעניות שצצו ביהודה ושומרון ובעזה. כך הייתה החשיבה.

הדרגים הצבאיים והמדיניים הישראליים בלעו במלואה את הפרדיגמה של "שלום עם הפלסטינים לפתחנו". מנהיגי העולם הצטרפו למסיבה, הנהיגו שיח של טוהר פלסטיני, של זכויות פלסטיניות מקודשות ובהן הדרישה למדינה עצמאית מלאה תוך התעלמות מהווקטור הרעיל של הפוליטיקה הפלסטינית, המכחיש את זכותה של ישראל להתקיים.

התבנית הרשמית הזו סיננה כל דעה שונה, הכניעה כל חשיבה אחרת, קברה כל תכנון צבאי מונע, הפשיטה מכוחות הקרקע של צה"ל תקציבים וכוח אדם וקטעה כל התמודדות עם "אויב" פלסטיני.

זה מה שהותיר את ההנהגה הישראלית כלא מוכנה לחלוטין להילחם בחמאס. אפילו היום, ספק אם ישראל מוכנה רעיונית להתמודד עם הכוחות הפלסטיניים העוינים שמתגבשים בירושלים וביהודה ושומרון, בגיבוי איראני.

לעומת זאת, מנהיגי ישראל והממסד הצבאי-מודיעיני מעולם לא התלבטו לגבי איראן (וכוח הפרוקסי הלא-פלסטיני שלה, חיזבאללה בלבנון). במשך כל 50 השנים שחלפו מאז המהפכה האסלאמית, איראן הייתה בדרך לעימות בלתי-נמנע עם ישראל וחתרה להשמדתה מתוך עקרונות תאולוגיים-אסכטולוגיים מובהקים ושאיפות הגמוניות. תמיד היה ברור שישראל תצטרך לסכל את תוכניות הצבא והגרעין של איראן אם כוחות בינלאומיים לא יעשו זאת. לגבי איראן, לא היו לנו תפיסות מוטעות ומעורפלות.

לכן, ישראל התכוננה בהתאם. כוחות הביון שלה בילו עשרות שנים ומיליוני שעות כוח אדם בחדירה לכל פינה וסדק של המשטר האיראני הרשע והמכונה הצבאית-גרעינית שלו. ישראל ידעה איך ואיפה להתמקד על כל מנהיג של איראן ושל חיזבאללה עם טילים, מל"טים וביפרים מתפוצצים. טייסי חיל האוויר הישראלי התאמנו במשך שנים לטיסה המפרכת של 1,600

קילומטרים לטהרן.

אבל שוב, בחזית הקרובה הרבה יותר לבית, בחזית הפלסטינית שבה נחזה השלום כעומד בפתח, לא נעשו הכנות כאלה. מלחמה הייתה פשוט מחוץ לתודעה, וישראל נתפסה לא מוכנה בכל דרך צבאית, דיפלומטית וחברתית.

העובדה שהחברה הישראלית וצה"ל התאוששו במהירות מהזעזוע של 7 באוקטובר ונלחמו בחמאס בתקיפות ובהצלחה, היא נס גדול יותר מפלאי מבצע עם כלביא. החיילים הישראלים האמיצים, בסדיר ובמילואים, יחד עם המפקדים בדרג הביניים שלהם (סגני האלופים ואלופי המשנה בשדה הקרב עם חייליהם), הם הגיבורים הגדולים ביותר של הדור הזה, שלא לדבר על משפחותיהם. הישראלים האמיצים הללו הם המנהיגים העתידיים של ישראל.

זו ההזדמנות לתקן

עכשיו זה הזמן לתקן את שגיאות אוסלו, לתקן את העיוורון והטעויות שהובילו ל-7 באוקטובר, להמשיך מהניצחונות על איראן לניצחון מוחץ על חמאס.

אל תטעו, לחמאס עדיין נותר כוח משמעותי בעזה. כל עוד זה המצב, לא יהיה שיקום לפלסטינים שם ולא יהיה ביטחון לישראל. אף ממשלה זרה או ארגון לא-ממשלתי לא יכנסו לעזה לצורכי שיקום.

יש עוד עבודה רבה לעשות בהשמדת מנהרות הטרור של חמאס, בחיסול מנהיגיו, בפירוקו כרשות השלטון בעזה ובכפיית שחרור החטופים. בהינתן הגישה הצבאית הנכונה והגיבוי הדיפלומטי המספק, אלה מטרות שניתנות להשגה.

עכשיו אין זה הזמן להזדרז להפסקת אש עם חמאס שלא תביא לא שחרור מיידי של החטופים, לא לביטחון ארוך-טווח לישראל וגם לא הקלה אמיתית לפלסטינים.

יש כאן גם נקודה רחבה יותר. כפי שכתבה ד"ר עינת וילף, "נחוצים ניצחונות על הפלסטינים ולא הפסקות אש איתם כדי להביס באופן מוחלט את הג'יהאדיזם נגד ישראל. רק עם תבוסה כזו הפלסטינים יוכלו להפנות אי פעם את האנרגיות שלהם ליצירת חיים טובים יותר לעצמם, בשיתוף פעולה עם ישראל".

למנהיגי ישראל וארצות הברית אולי יש סיבות פוליטיות משלהם לעטר את הצלחותיהם נגד איראן עם "הישג" נוסף של הפסקת אש מיידית בעזה, אבל ספק אם זהו המהלך החכם. תבוסת חמאס לא פחות נחוצה ואפשרית ממפלה לאיראן.

התפרסם במקור ראשון, בתאריך 30.06.2025.